

16 Αυγούστου 2016

Πόσο χρόνο πρέπει να αφιερώνει στην ανατροφή των παιδιών του; Τι πρέπει να περιμένει κάποιος από τους σημερινούς μπαμπάδες;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Ζωή

Στραβοπόδη-Τζιάνο

Ψυχοθεραπεύτρια - Οικογενειακή Σύμβουλος

Τι περιμένει άραγε κάποιος από τους σημερινούς μπαμπάδες; Η αλήθεια είναι ότι ο παραδοσιακός ρόλος του πατέρα που ενεργούσε αποκλειστικά ως «κουβαλητής των αγαθών» και τηρητής της τάξης και της πειθαρχίας αποτελεί πλέον μακρινό παρελθόν. Στις μέρες μας βλέπουμε όλο και περισσότερους νέους μπαμπάδες να ταΐζουν τα παιδιά τους, να τους αλλάζουν πάνες, να τα συνοδεύουν σε παιδικά πάρτι, να συμμετέχουν στις ενημερωτικές σχολικές εκδηλώσεις κλπ. Είναι σαφές ότι ο ρόλος του πατέρα τον τελευταίο καιρό βρίσκεται σε μια σημαντική μετάβαση. Όσοι πατεράδες μένουν προσκολλημένοι στην εικόνα του παρελθόντος έρχονται αντιμέτωποι όχι μόνο με την γκρίνια των συντρόφων τους αλλά και με μια ελαφριά απαξίωση από σύσσωμο το οικογενειακό και κοινωνικό τους περιβάλλον.

Η αλήθεια είναι ότι μέχρι πολύ πρόσφατα ο ρόλος του πατέρα στην υγιή ψυχοσυναισθηματική ανάπτυξη του παιδιού θεωρούταν ήσσονος σημασίας και το βάρος της συνεισφοράς του έπεφτε αποκλειστικά στο κατά πόσο ήταν ικανός να συνεισφέρει οικονομικά στην οικογένεια. Η εικόνα που επικρατεί όμως σήμερα φαίνεται πως έχει αλλάξει άρδην. Η πλειοψηφία των σύγχρονων ψυχολογικών θεωριών υποστηρίζουν ότι όσο περισσότερο χρόνο αφιερώνει ένας πατέρας στο παιδί του τόσο αυξάνεται η αυτοεκτίμηση, η συναισθηματική ασφάλεια, η αυτονομία καθώς και η κοινωνικότητα του παιδιού. Επίσης, οι έρευνες δείχνουν ότι η συχνή παρουσία του πατέρα βοηθά το παιδί να αποκτήσει εμπιστοσύνη στον εαυτό του και να δημιουργήσει υγιείς σχέσεις με τους άλλους.

Πόσο χρόνο όμως πρέπει να αφιερώνει ένας πατέρας στην ανατροφή των παιδιών του; Αρκεί άραγε να παρακολουθεί τις σχολικές τους παραστάσεις, να τα πηγαينوφέρει στις αθλητικές δραστηριότητες και να παίζει μαζί τους τα σαββατοκύριακα; Ή θα πρέπει να «εξομοιωθεί» ο ρόλος του με αυτόν της μητέρας; Φαίνεται πως οι ραγδαίες κοινωνικές και οικονομικές εξελίξεις που τείνουν να φέρουν τις γυναίκες σε ισότιμο επίπεδο επαγγελματικά και οικονομικά με τους άντρες τους, σε συνδυασμό με την αυξανόμενη συνειδητοποίηση των γυναικών (που είναι παραδοσιακά πιο ενήμερες όσον αφορά τα «ψυχολογικά» θέματα) ότι η συμμετοχή του πατέρα «κάνει καλό» στα παιδιά τους, έχει ως αποτέλεσμα πολλές γυναίκες να διεκδικούν όλο και μεγαλύτερη συμμετοχή από τους άντρες τους στην ανατροφή των παιδιών τους. Είναι βέβαια αναμφισβήτητη αλήθεια ότι παρά την σαφή αύξηση της ενασχόλησης των πατεράδων με τα παιδιά τους, ο ρόλος τους στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων παραμένει δευτερευούσης σημασίας και «βοηθητικός προς τη μητέρα». Και δεν είναι λίγες οι μητέρες που φαίνεται να ενοχλούνται από αυτό... Είναι ένα παράδοξο της εποχής ότι όσο περισσότερο οι

άντρες ασχολούνται με τα παιδιά τους, τόσο περισσότερο οι γυναίκες φαίνεται να διεκδικούν την ακόμα μεγαλύτερη συμμετοχή τους!

Αν κοιτάξουμε προς τα πίσω, οι πατεράδες μας και οι παππούδες μας δεν αντιμετώπιζαν διαφωνίες στο γάμο τους όσον αφορά την ανατροφή των παιδιών. Ο λόγος ήταν απλός: Τότε, οι κανόνες που υπαγόρευαν στους ανθρώπους τι να κάνουν κάθε στιγμή ήταν απόλυτα σαφείς. Στην εποχή των μεταβάσεων που διανύουμε όμως επί του παρόντος, φαίνεται να υπάρχει μια ασάφεια ως προς το ποιες είναι οι υποχρεώσεις και τα δικαιώματα ενός πατέρα.

Κανένας άντρας σήμερα δεν είναι σίγουρος για το πόσο χρόνο θα πρέπει να αφΟι άντρες βρίσκονται σε σύγχυση. Ένας άντρας σήμερα δεν είναι σίγουρος για το κατά πόσο η ενασχόληση με τα παιδιά του θα του προσφέρει αποδοχή ή θα του αφαιρέσει πόντους από τον ανδρισμό του. Δεν είναι απόλυτα πεπεισμένος ότι η γυναίκα του χρειάζεται έναν άντρα ισότιμο και όχι έναν άντρα που να της παρέχει τη δυνατότητα να χαρεί τη μητρότητα απερίσπαστη από επαγγελματικές υποχρεώσεις. Ιερώνει στα παιδιά του, ούτε για το ποια συναισθήματα του επιτρέπεται να εκφράζει μπροστά τους. Δεν ξέρει κατά πόσο έχει δικαίωμα να αγνοήσει τις νουθεσίες της γυναίκας του και να κάνει αυτό που θεωρεί ο ίδιος σωστό για τα παιδιά του, ούτε τι να κάνει στην περίπτωση που η γυναίκα του κερδίζει περισσότερα χρήματα από αυτόν. Επίσης, η αύξηση στα διαζύγια δημιουργεί επιπλέον προβληματισμούς στους πατεράδες: Τι είδους σχέση μπορεί να έχει ένας πατέρας με ένα παιδί που μένει μαζί του περιστασιακά; Πόση βαρύτητα έχει ο λόγος ενός πατέρα όταν την επιμέλεια του παιδιού έχει η μητέρα; Ποιος θέτει τους κανόνες όσον αφορά την ανατροφή του; Έχει το δικαίωμα να συμμετέχει σε αυτήν όπως ο ίδιος επιθυμεί ή θα πρέπει να ακολουθεί τις εντολές της μητέρας; Και τελικά, εφόσον υποτίθεται ότι είναι πλέον ισότιμοι ως γονείς, ποια είναι αυτή που θα του λέει τι να κάνει;

Η αλήθεια είναι ότι οι περισσότερες γυναίκες, παρά το ότι φαινομενικά διεκδικούν την ενεργητική συμμετοχή των συζύγων τους στο μέγλωμα των παιδιών, στην πραγματικότητα δεν είναι και τόσο διαθέσιμες να τους παραχωρήσουν ίσες ευθύνες και δικαιώματα. Δίνουν οδηγίες και απαιτούν από τον άντρα τους να διεκπεραιώσει τις υποχρεώσεις του με τον τρόπο που οι ίδιες κρίνουν σωστό. Θεωρούν ότι είναι ειδήμονες, θέλουν να έχουν τον τελευταίο λόγο και συμπεριφέρονται σαν τα παιδιά να είναι μόνο δικά τους. Ας μην ξεχνάμε ότι ούτε για αυτές είναι εύκολο να παραχωρήσουν τα προνόμια που τους προσφέρει ο παραδοσιακός τους μητρικός ρόλος. Για να μπορέσει όμως ο πατέρας να παίξει καθοριστικό ρόλο στη ζωή των παιδιών του χρειάζεται η μητέρα να του παραχωρήσει χώρο. Δυστυχώς, αν ο πατέρας αποκλειστεί από τη μητέρα, θα

παραμένει εξίσου αποκλεισμένος και από το παιδί.

Οι περισσότεροι μπαμπάδες νοιάζονται πολύ για τα παιδιά τους και θέλουν να είναι καλοί πατέρες. Δυστυχώς όμως οι γυναίκες τους, κουρασμένες, φοβισμένες και μπερδεμένες καθώς είναι και οι ίδιες, δεν είναι σε θέση να τους παροτρύνουν να ψάξουν τον εαυτό τους σε αυτό το ρόλο με ένα τρόπο εποικοδομητικό αλλά αντίθετα το κάνουν με τρόπο απειλητικό και ανταγωνιστικό. Είναι σημαντικό άντρες και γυναίκες να κατανοήσουν ότι λόγω της σημαντικής μετάβασης που περνά ο «πατρικός ρόλος» οι περισσότεροι άνδρες δεν έχουν διδαχθεί τις δεξιότητες για να ανταποκριθούν σε έναν ενεργητικό πατρικό πρότυπο. Για να καταφέρουν όμως να ανταπεξέλθουν στις νέες ανάγκες και να εμπλακούν περισσότερο στην ανατροφή των παιδιών τους δεν χρειάζονται νουθεσίες και κριτική αλλά βοήθεια και ευγενική καθοδήγηση.

Εσάς ποιο θέμα σας απασχολεί; Τι βαραίνει την καθημερινότητά σας; Στείλτε e-mail στο: z.stravopodi@gmail.com

* Η Ζωή Στραβοπόδη εργάζεται ως Ψυχοθεραπεύτρια παρέχοντας συμβουλευτικές υπηρεσίες σε άτομα, ζευγάρια και οικογένειες. Επίσης συντονίζει ομάδες αυτογνωσίας και προσωπικής ανάπτυξης. Το 2012 ίδρυσε το «Σχολείο για Γονείς», ένα χώρο ψυχοεκπαίδευσης γονέων σε θέματα που αφορούν την υγιή συναισθηματική ανάπτυξη των παιδιών τους.

Ζωή Στραβοπόδη

Πηγή: protothema.gr